



עפ"ת 33534/04/15 - משה עטיה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 33534-04-15 עטיה נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

המערער	משה עטיה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

לפני ערעור על חומרת העונש שגזר בית משפט קמא על המערער בתיק 5767-07-12 מיום 20.4.15. המערער הורשע על פי הודאתו (לאחר שחזר בו מכפירתו) בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, שפקע באפריל 1984 בניגוד לסעיף 10 לפקודת התעבורה, נהיגה ברכב שניתנה לגביו הוראת איסור שימוש, בניגוד לתקנה 3080ד) בתקנות התעבורה תשכ"א-1961, שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, בניגוד לסעיף 2 לפקודת רכב מנועי [נוסח דש] תש"ל-1970.

העבירה בוצעה ביום 19.1.11 בשעה 10:15, המערער נהג ברכב משא, סגור, אחוד, מ.ר. 23-000-51, בחניית בית החולים לניאדו נתניה, בהיותו פסול לנהיגה, לפי גזר דין שניתן בתיק תעבורה 6246/07 מיום 10.9.09 במסגרתו נשפט המערער בנוכחותו בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, וללא פוליסת ביטוח תקפה. והעונש עליו הורה בית משפט - פסילה בפועל בת 18 חודש, 6 חודשי מאסר בפועל על ידי הפעלת מאסר על תנאי מגזר דין קודם בתיק 7397/04, שירוצו בעבודות שירות, ו-8 חודשי מאסר על תנאי. עונש זה של מאסר על תנאי, הינו בר הפעלה בתיק בית משפט קמא.

בנימוקי הערעור:

מצוין ב"כ המערער, כי בית משפט קמא לא קבע מתחם ענישה הולם.

מצבו הרפואי של המערער ונסיבותיו האישיות, אינם מצדיקים הטלת מאסר בפועל, אלא, הארכת מאסר על תנאי בן 8 חודשים כמצוין לעיל, ובמיוחד לאור העובדה כי העבירה בגינה הוטל מאסר על תנאי, שהינו בר הפעלה, בוצעה 4 שנים קודם.



עוד נטען כי בית משפט לא נתן משקל לאמור בתסקיר שירות המבחן. מדובר במערער נכה משרד הביטחון, שירת בעברו כלוחם ביחידה קרבית, עבר אירוע מוחי וסובל ממחלות שונות.

עוד נטען כי שיקולי שיקום מצדיקים במקרה זה חריגה ממתחם הענישה הנוהג, ועל כן מתבקש בית המשפט לבטל המאסר בפועל ולהאריך המאסר על תנאי.

בעל פה, בעת הדיון בערעור, התייחס רבות ב"כ המערער למעבר הזמן בין מועד הגשת כתב האישום למועד מתן גזר הדין, כשלטענתו, מעבר הזמן לא נבע בעטיו של המערער.

בנימוקי ב"כ המשיבה:

אין ליתן משקל לטענות השיהוי אליהן התייחס ב"כ המערער, לאור העובדה, כי בתיק ניתנה הכרעת דין על ידי השופט אנושי ביום 15.10.13 ולאור עמדת התביעה למאסר בפועל, הזמין בית משפט קמא תסקיר שירות מבחן, תוך ציון העובדה כי אין לטפח ציפיות שווא ואין התחייבות לעונש. ב-1.5.14 המערער לא התייצב, גם לא בפני שירות המבחן, ב-19.6.14 ביקש הסניגור הזדמנות נוספת להתייצבות המערער בפני שירות המבחן והדיון נדחה ל-7.7.14. לאחר מכן נדחה הדיון 3 פעמים ביוזמת בית המשפט. מותב בית המשפט הוחלף לאור פרישת השופט, ולאחר מכן ניתנו שתי דחיות נוספות ביוזמת בא כוחו הקודם של המערער, ועל כן אין ליתן משקל לטענות בגין מעבר הזמן.

לעניין סיכויי שיקום - מדובר במערער בן 58, שסיכויי השיקום קלושים. נסיבות מקרה זה שונות מפסיקה שהוצגה על ידי ב"כ המערער.

עוד נטען כי מצבו הרפואי של המערער יקבל מענה בשב"ס, אם יידחה הערעור.

לגופו של עניין דין הערעור להידחות.

השאלה העיקרית בערעור זה, האם זה המקרה בו יש מקום להורות על הארכת מאסר על תנאי לתקופה נוספות, או, שיש להפעילו בגין העבירות בהן הורשע המערער.

במסגרת גזר הדין התייחס בית המשפט למצבו הרפואי של המערער, להיותו בעל נכות צמיתה של 100 אחוז, סובל ממחלות שונות שנתמכו במסמכים רפואיים הנושאים תאריכים מהשנים 2010 ועד אפריל 2013, הוגשו לכב' השופט אנושי.

בית משפט קמא מתייחס לערך החברתי שנפגע, ומידת הפגיעה, כתוצאה מעבירות התעבורה שביצע המערער וקובע כי מדובר בפגיעה כפולה בערכים חברתיים, קרי, פגיעה בכבוד צווי בית משפט ופגיעה בביטחון ציבור המשתמשים בדרך.

בית משפט קמא סוקר פסיקה ענפה המתייחסת לעבירות בהן הורשע המערער, כאלה בהן הוארך מאסר על תנאי וכאלה בהן הופעל מאסר על תנאי. בית המשפט אבחן עפ"ת 3123-03-13 **עמר נ' מדינת ישראל**, של מותב זה, במסגרתו הוארך מאסר על תנאי בשל נהיגה לאורך 10 מטרים בלבד לצורך החניית הרכב במגרש חנייה בבית משותף, לאחר שאשת המערער נהגה בו ולא הצליחה להחנות הרכב באופן שלא יפריע למשתמשים האחרים, בית המשפט ציין



באותו מקרה "ואין ללמוד כלל ממקרה זה למקרים אחרים... ומבלי שייחשב הדבר כמתן לגיטימציה, גם לא קלושה, לבצע נהיגה בתוך חניה, למי שנמצא מרצה עונש פסילה בפועל..."

בית המשפט מאבחן עפ"ת 39710-04-11 **ליאור כהן נ' מדינת ישראל** (של מותב זה), אשר הורה על הארכת מאסר על תנאי, בנסיבות של נהיגה בזמן פסילה שהייתה מעידה ראשונה, ללא עבר פלילי כלל, לאור תסקיר חיובי, להבדיל ממערער זה שלפניי, שהוא בעל עבר מכביד, וריצה מאסרים בפועל.

אני מוצאת אבחנה זו שעשה בית משפט קמא כראויה, ונכונה וצודקת בנסיבות מערער זה.

אני מוצאת מתחם העונש שקבע בית משפט קמא לנהיגה בזמן פסילה בפעם הראשונה, היינו, מאסר על תנאי ועד למאסר בפועל לתקופה ארוכה, כמתחם עונש ראוי, נכון והולם.

בגזר הדין התייחס בית המשפט לתסקיר שירות המבחן ממנו עולה כי המערער הודה חלקית בעובדות כתב האישום, מילולית, הביע חרטה, והתרשמות שירות המבחן הינה, כי המערער מתקשה לקחת אחריות על התנהגותו, מטשטש חומרתה, ונוטה לייחס לגורמים חיצוניים האחראיות על השתלשלות האירועים.

בית משפט לא הסתפק בתסקיר אחד וביקש תסקיר משלים, וממנו עולה, כי אין שינוי בעמדת המערער ביחס לעבירה.

בשל מצבו הרפואי, אכן, שירות המבחן המליץ על הארכת מאסר על תנאי. אך כאמור, וצדק בית משפט קמא משקבע כי עמדת שירות המבחן מתייחסת למערער כאינדוידואל ללא התייחסות לאינטרס הציבורי, בעוד חובה על בית המשפט, במסגרת השיקולים הרלוונטיים לענישה, ליתן משקל לאינטרס הציבורי, ובמקרה זה, משקלו של האינטרס הציבורי עדיף על המשקל האישי של המערער.

מדובר במערער בן 58, עם 22 הרשעות קודמות, שנהג ברכב עליו ניתנה הודעת איסור שימוש 4 פעמים, נהג ללא רישיון נהיגה 8 פעמים, עבירות טלפון. לבד מעבירות תעבורה, למערער עבר פלילי בעבירות רכוש, תקיפה, קבלת דבר במרמה, סך הכל 37 הרשעות, וריצה מאסרים בפועל. לא מדובר באדם המכבד חוק שלראשונה ביצע עבירה בחייו.

לא מצאתי בעניינו של המערער טעמים מיוחדים המצדיקים הארכת מאסר על תנאי. הוראת סעיף 56(א) לחוק העונשים תשל"ז-1977, מורה כי תקופת תנאי תוארך "מטעמים שירשמו" וזאת לאחר ששוכנע בית המשפט כי בנסיבות העניין, אין זה צודק להפעיל מאסר על תנאי.

הטעמים המיוחדים שיירשמו, אינם מהווים רשימה סגורה.

שיקולי שיקום ו/או מאסר בלתי מידתי שהוטל על תנאי שאינו מתאים לעבירה הנוספת, אזי יורה בית המשפט על הארכת המאסר על תנאי. לא זה המקרה שבפנינו, ובנסיבות אלה אני מוצאת גזר הדין נכון שאין להתערב בו.

ניתן היום, כ"ה תמוז תשע"ה, 12 יולי 2015, במעמד המערער ובאי כח הצדדים.